

evne og videnskabelige Betydning. Jeg tror, det er en fuldstændig urigtig Forestilling, han gjorde gjældende der. Jeg skal for det Første tillade mig at minde om, at en Trediedel af Pladserne i Konfistorium besættes af den akademiske Lærersamling ved frit Valg. Men dernæst vil jeg bede de ærede Medlemmer om en Gang i Statskalenderen at gennemløbe Fortegnelsen over Konfistoriums Medlemmer. Jeg er vis paa, at de ville erkjende, at det netop er en Række af Universitetets bedste Navne, de ville finde der, at det er Mænd, som, dersom der havde været fuldstændigt frit Valg, vilde være blevne valgte, og som ogsaa tidligere ere blevne valgte ved frit Valg ind i Konfistorium, men som saa ere rykkede op paa Alderspladser. Og naar det nu blev udtalt af det ærede Medlem, at det maa forudsættes, at de ældste Professorer til en vis Grad slappes i deres Forskningsevne, tror jeg, at denne almindelige Betragtning ikke holder Stik. Jeg skal iøvrigt ikke komme ind paa at nævne Navne, men jeg maa maaske minde om en Mand som Sohan Nicolai Madsvig og maaske ogsaa om den Mand, der for Tiden er ældst i Konfistorium, og som overhovedet er den ældste blandt Professorerne, om hvem denne Sætning altsaa skulde gjælde i fortrinlig Grad, en Mand, om hvem jeg tør sige, at han haade for sin videnskabelige og praktiske Dygtighed nyder almindelig og ubestridt Anerkjendelse, og deri vil maaske Ingen give mig mere Ret end det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds — nemlig Professor Johnstrup. Jeg tror derfor ikke, at man ubetinget kan gaa ud fra den Forudsætning, at fordi en Professor er ældre, er han tillige aflægs. Naar det ærede Medlem derhos mente, at man kunde sætte den akademiske Lærersamling i Stedet for Konfistorium eller lade hele Lærersamlingen være Konfistorium, tror jeg, at det vilde være en ganske overordentlig upraktisk Foranstaltning. Thi det maa jo erindres, at alle Sager, som vedrøre et enkelt Fakultet, af Konfistorium blive sendte til vedkommende Fakultets Betænkning og derefter af Konfistorium indsendes til Ministeriet, og at Sager, som vedrøre Universitetet i dets Helhed, gaa til den akademiske Lærersamling. Men der er ved Siden deraf en stor Mængde Smaasager, som skulle afgjøres, og som det vilde være overordentlig upraktisk at forlange, at samtlige halvhundredes Universitetslærere skulle samles for at afgjøre, hvad der af de fleste vilde blive betragtet som en utaalelig Byrde.

Jeg tror, at Enhver der har fulgt denne hele Forhandling i disse Dage, ogsaa har faaet det Indtryk, at det dog ikke er saa ganske let, som man efter hver enkelt af de faldne Udtryk skulde tro, at gennemføre en Reform af Universitetet. Thi det har jo dog vist sig, at de Udtalelser, der ere komne frem fra de ærede Medlemmer, ere gaaede i forskjellig Retning og tildels mod hverandre, og — om jeg maa tillade mig at sige det — at der ogsaa stundom i de Fordringer, der ere fremsatte fra den Enkeltes Side, har været en indre Modsigelse. Saaledes klagede f. Ex. det ærede Medlem for Weile Amts 2den Valgkreds først over, at de Studerende bleve dresserede til — jeg tror, det var det Udtryk, der blev brugt, det er i alt Fald ofte blevet brugt i denne Diskussion — just at have den Mening, som deres Professor har, og gjøre den gjældende ved deres Examen, og senere klagede det ærede Medlem over, at de Studerende ikke alene skulde lære, hvad denne Professor mente, men ogsaa hvad hans Forgænger og Forgængers Forgænger mente, og de Anstuelser, som andetsteds vare komne frem. Jeg tror tværtimod, at det i og for sig er rigtigt, at Professorerne ikke indskrænke sig til at sige: saaledes er det og ikke anderledes! men netop paapege, at der er andre Anstuelser og Opfattelser, og fremdrage det Urigtige, der efter deres Opfattelse er i disse andre Anstuelser, Ingen forlanger af de Studerende, at de ved Examen skulle præsentere Professorerne netop deres egne Anstuelser (Berg: Jo netop). Nei! Naar nu det samme ærede Medlem fremsatte den Tanke, der ved første Blickest synes noget bestikkende, at man for at komme ud over den Vanskelighed, som der er ved Universitetslærernes dobbelte Stilling som Videnskabsmænd og som Docenter, kunde foretage en Ændring, saaledes at man fik Nogle, der vare om ikke udelukkende, saa for den lang overveiende Del Videnskabsmænd, og Nogle, der vare Docenter, saa tror jeg at denne Tanke vanskelig lader sig gennemføre i Praxis. For det Første vilde man ikke strax kunne ansætte Nogen i den ene eller den anden Retning, thi det er først den Paagjældendes Virksomhed ved Universitetet, der skal vise, om hans Evner overveiende gaa i den ene eller den anden Retning. Før den Tid har man ikke Andet end en blot Forestilling og et subjektivt Skjøn, men en begrundet Mening faar man først, naar han har virket i længere Tid. Dernæst tror jeg, at det er godt, at netop de to Institutioner holdes forenede, thi det er ganske sikkert, at det er godt og gavnligt